

Heavy on Suomessa niin suosittua musiikkia, että Eurovision iskelmäkilpailuunkin lähetetään Lordi. Kolkutimme neljälle ovelle ja kysyimme, miksi heavy vetoaa meihin. Viimeisen oven avasi monsteri itse. ▶

Teksti **Elina Järvinen** Kuvat **Markus Pentikäinen**

ikö heavymiehen kuulokin näyttää juuri tältä: pitkälle selkään valuva tukka, bändin nimi T-paidassa, housuntaskusta roikkuva kettinki ja tuima ilme?

Jone Nikulan paidassa lukee Skreppers, häntä vastapäätä istuvan miehen paidassa HIM. Nikula soittaa levyjä hämeenlinnalaisen ravintolan heavybaarissa ja jutustelee asiakkaiden kanssa. DJ-koppia ei ole, Nikula seisoo baaritiskin päässä cd-pinojen kanssa ja varoo tarjoilijoita. Baarissa on iltakymmeneltä vielä väljää, mutta musiikki soi lujaa.

Nikula syöttää soittimeen AC/DC:tä.

»Tää soundi on kyllä tosi kuiva, on aina ollut», hän toteaa ja HIM-mies nyökkäilee.

Australialainen AC/DC on ensimmäisen aallon heavy-yhtyeitä, se perustettiin 1970-luvun alussa. Kun yhtyeen johtohahmo **Bon Scott** tukehtui omaan oksennukseensa talvella 1980, Antti Joonas Nikula oli kymmenvuotias espoolaispoika. Hän harrasti musiikkia ja lainaili levyjä kavereiltaan. Eräänä kohtalokkaana päivänä hänen isänsä, nykyinen oikeuskansleri **Paavo Nikula**, sattui kuulemaan, mitä poika oli pannut levylautaselle. Se oli eteristä Pink Floydia.

»Faija sanoi, että tähän kuulostaa hyvältä», Nikula kertoo. »Mä olin, että ei saata. Menin saman tien hakemaan kaverilta Motörheadia ja panin *Iron Fistin* soimaan. Se oli sit siinä.»

Nuori Nikula koki heavyherätyksen, joka on tuonut hänet tähänkin tiskin päähän seisomaan. Se on saanut hänet tekemään radio-ohjelmia, matkustamaan Hanoi Rocksin kiertueanagerina ja kirjoittamaan kirjan Suomi-heavyn historiasta.

Historioitsijalta sopiikin kysyä, miten tästä raa'asta rockista on tullut kansan musiikkia.

Sillä kansan musiikista kai voi puhua, jos death metal -yhtye Diablo kilpailee samoista listasijoituksista kuin Matti ja Teppo.

»Se on käsittämätöntä», Nikula innostuu. »Listoilla keikkuvat hyvinkin aggressiiviset suomalaisryhmät, kuten Diablo, Mokoma tai Children of Bodom. Ne tiikkuvat jäätävää raivoa ja sappea, ja ne menevät suoraan listaykköiksi.»

Levyt nousevat listoille siksin, että heavykulttuuriin kuuluu levyjen ostaminen – ei niinkään musiikin lataaminen internetistä tai laittomien piraattikopioiden hankinta. Heavyharrastajan cd-telineestä löytyvät tietyt klassikot, kuten kulttuurikodin kirjallisuutta.

Mutta harrastajien joukko on myös kasvanut, se on selvä. Iäkkäimmät diggarit ovat

yli viisikymppisiä; he kuuntelivat brittien Led Zeppeliä ja Black Sabbathia 1970-luvun taitteessa, jolloin heavy metalista vasta alettiin puhua. Kun heidän lapsensa lähestyivät teini-ikää, alettiin vihdoinkin puhua suomalaisesta heavy metalista.

»Vuosi 1988 oli nykyaikaisen suomalaisen metallin nollapiste», Nikula sanoo.

Silloin kiivas speed metal oli kantautunut Yhdysvalloista Keravalle ja Stone julkaisi ensimmäisen levynsä. Yhtye sai aikaan muutaman vuoden speed-buumin. Keikka-paikat olivat täynnä, single nousi listakärkeen ja Pohjois-Amerikan valloituksestakin puhuttiin, tosin puheeksi se jäi.

»Yhden musiikillisen sukupolven ikä on viisi vuotta», Nikula sanoo ja niistää. Hän kärsii sitkeästä flunssasta. Neljäs kupillinen kahvia odottaa levyopinon vieressä.

»Speedin jälkeinen sukupolvi toi death metalin, ja sitten tulivat **Ville Valo**, **Tuomas Holopainen** ja **Alexi Laiho**.»

» Vuosi 1988 oli nykyaikaisen suomalaisen metallin nollapiste», Jone Nikula sanoo.

Nyt puhutaan siis sellaisista suomalaisista yhtyeistä kuin HIM, Nightwish ja Children of Bodom. Niistä tuli kansainvälisiä menestyksiä, oikeasti. HIMin ja Nightwishin levymyynnit liikkuvat miljoonissa, Children of Bodomin sadoissa tuhansissa. Ensimmäisiä levyjään yhtyeet julkaisivat 1996–97.

»Ne olivat melkoisen kultaisia vuosia», Nikula tunnelmoi. »Tuli kolme musiikillisesti erilaista, helvetin lahjakasta kaveria. Biisintekijöitä, esiintyjä, oikein kansankiihottajia.»

Kun yksi menestyy, muutkin innostuvat. Siinä on ilmiön siemen.

Kun suurimmat tahkoavat maailmalla, pienemmille jää tilaa kotimaan keikkapaikoilla. Ja yleisöllä on nälkä: se haluaa nähdä seuraavan ison jutun mahdollisimman varhain. Sekin kuuluu heavykulttuuriin.

»On kiva ajatella, että Pain Confessor lähtee kohta Japaniin rundille, mutta mä näin ne jo Hämeenlinnassa. Kun on sitoutunut tähän genreen, pitää tietää», Nikula sanoo, aivastaa – ja hermostuu.

»Vittu, mä sanon! Mä oon ollut viikon kipee!»

■ **Helsinkiiläinen Jone Nikula, 36, soittaa joka perjantai levyjä hämeenlinnalaisessa heavybaarissa.**

Entäs tämä Lordi sitten?

Nikula tuhahtaa. »Eihän se mitään metallia ole! Se sopii 13-vuotiaille, joiden mielestä leikkiheavy on hauskaa.»

Nämä heavyihmiset ovat äärimmäisen tarkkoja siitä, mitä saa kutsua heavyksi ja mitä ei. Kun tinkaa perusteita, vastausta ei tulekaan. Sano nyt sinä, Nikula.

»Ei siihen mikään matemaattinen kaava päde. Jos jätkät räimii helvetin äänekkäästi mutta blues-kaavalla, niin eihän se metallia ole», hän vastaa.

Heavy alalajejakin on syntynyt jo parikymmentä. On love metalia, death metalia, black metalia ja power metalia. Ja sitten on yhtyeitä, jotka yhdistelevät niitä.

Nikula työntää cd-soittimeen helsinkiläistä Amorphista. Sitä on kuvattu death- ja doom-bändiksi. Amorphis on juuri julkaissut uuden levyn ja lopettelee Euroopankiertuettaan.

»Kyllä tietyissä piireissä edelleen toivotaan, että menestyjät olisivat sieviä popjätkiä», Nikula sanoo kitkerästi. »Tilanne on vähän sama kuin kirjallisuudessa. Suomalaiset dekkarit pärjäävät maailmalla, vaikka varmasti Kirjailijaliitto toivoisi, että siellä menisivät jotkut metsäläiskuvaemat.»

»Mutta vitsi onkin siinä, että metalli on varmasti lähempänä **Väinö Linnaa** ja **Pentti Haanpää** kuin **Leena Lehtolaista** tai **Reijo Mäkeä**. Metallitematiikka liikkuu enemmän akselilla synty ja sovitus kuin virhe ja katumus. Ei potkita pikkukiviä vaan potkitaan kallot halki.»

Nikula valitsee levyiltä lempikappaleensa, *Born From Fire*. Se kertoo Kullervon viimeisistä hetkistä ennen kuin hän syöksyy miekkaan ja surmaa itsensä. Kalevalaista siis.

Amorphis oli ensimmäisiä yhtyeitä, joka toi heavyyn vahvaa suomalaisuutta. Mutta ei vielä suomenkielisiä tekstejä. Niiden aika oli vasta 1990-luvun lopussa.

Nikula diggailee hillitysti. Kantapäätä nappaa lattiaa, sormi baaritiskiä.

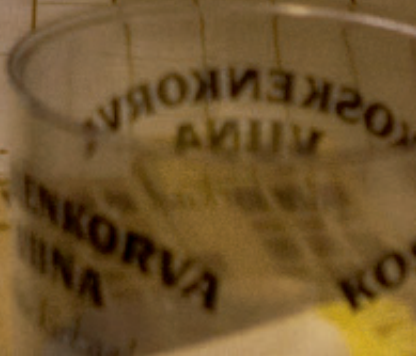
Nuhaisella DJ:llä on vielä neljä tuntia aikaa soittaa »järkälemäisen hienoja» heavybiisejä. ▶

Nikulan kotimaiset juuri nyt

- ▶ Children Of Bodom
- ▶ Amorphis
- ▶ Norther

ÄLÄ HAUISTA, VÄLIOUVEN STOPPARI

Riku Pääkköseltä on pakko mennä kysymään heavystä.

Hän perusti 1990-luvun alussa levy-yhtiön, Spinefarm Recordsin, josta on tullut Suomen suurin heavymusiikin julkaisija. Pääkkönen on yhtiön toimitusjohtaja, vaikka sen omistaa nykyään Universal Music.

Spinefarm löytyy Helsingin keskustasta Arkadiankadulta.

Pääkkönen on puhelimessa.

Pitkätukkaa tulee ja menee. Seinät on teipattu täyteen bändijulisteita, pöydillä ja ikkunalaudoilla lojuu levyjä, kalustus on kirjavaa. Katu-uskottavaa kaikin puolin.

Vartin kuluttua Pääkkönen vie neuvotte-luhuoneeseen: »No niin.»

Kokoushuoneen seinällä komeilevat yhtiön suurimmat nimet, Nightwish ja Children of Bodom. Kun Pääkkönen aloitteli musiikkibisnestä – pyöritti postimyntifirmaa omasta makuuhuoneestaan – hän ei olisi uskonut julkaisevansa vielä joskus kansainvälisiä menestyslevyjä. Tai levyjä ylipäänsä.

Hän oli perustanut postimyntifirman saadakseen itselleen ulkomaisia levyjä mahdollisimman halvalla. Parin vuoden kuluttua pelkkä jakelu alkoi kyllästyttää, ja Pääkkönen ryhtyi julkaisemaan levyjä. Hän ihmetteli, miksi vapailla markkinoilla oli niin paljon potentiaalisia heavybändejä.

»Ne tekivät eurooppalaisten pikkufirmojen kanssa sopimuksia, joissa niitä yleensä vain huijattiin», Pääkkönen sanoo.

»Me otettiin yksi ja sitten toinen. Ensimmäiset vuodet elettiin ihan kädestä suu-

Pääkkösen kotimaiset juuri nyt

- ▶ End Of You
- ▶ Charon
- ▶ »Kolmas on kyllä sit Björk» (islantilainen)

■ Toimitusjohtaja Riku Pääkkönen, 39, Spinefarm-levy-yhtiön varastossa Helsingissä.

hun. Mutta sitten se lähti paisumaan kuin pullataikina.»

Firma kasvoi, ja 1990-luvun lopussa se julkaisi käytännössä kaikki suomalaiset heavylevyt. Hyvä maine toi yritykseen työntekijöitä, jotka tunsivat yleisön.

»Heavy on näille kuuntelijoille niin paljon enemmän kuin vain musiikkia. Se on elämäntapa: käyttäytyminen, kaveripiiri, pukeutuminen», Pääkkönen sanoo.

Hän itse ei näytä heavymieheltä. Tukka on lyhyt, sininen paita poolomallia ja ilme-kin ystävällinen.

»Mulla on laaja musiikkimaku», hän naurahtaa. »Ihan kevyestä raskaampaan.»

Mikä siinä raskaassa viehättää? Osaako levypomo sanoa?

»On paljon omia bändejä ja musiikkiopistojen ansiosta hyviä soittajia. Soittotaito on hyvin tärkeä tässä genressä», hän vastaa. »Varmaan se myös vetoaa suomalaiseen kansanluonteeseen. Heavy on täällä suhteellisesti suosittumpaa kuin muissa maissa.»

Silti menestyvimmätkään heavybändit eivät vielä ole Suomessa yltäneet **Jari Sillanpään** tai Eppu Normaalin levymynteihin. Kaikkien aikojen myydyimpien kotimaisien listalla Sillanpään esikoislevy on ykkönen, sitä on myyty lähes 270 000 kappaletta. Nightwishin *Once* on melkein 100 000:n myynnillä heavyn ykkönen, sijalla 45.

Muistatko muuten, että vuonna 2000 Nightwish oli vähällä päästä euroviisuihin? *Sleepwalker*-kappale voitti yleisöäänestyksen ylivoimaisesti, mutta tuomariäännet pudottivat sen kolmanneksi ja euroviisuihin lähti **Nina Åström**.

Silloin Riku Pääkköstä pänni. »Mä uskoin, että se biisi olisi oikeasti voinut pärjätä.»

»Mutta enää ei harmita, sillä uran kannalta euroviisut olisivat olleet hirveä riski.»

Kisat olisivat voineet viedä uskottavuutta, vaikka yhtye olisi pärjännyt kuinka hyvin. Ja heavymarkkinoilla uskottavuus on tärkeä asia.

2000-luvun taitteessa Spinefarm-yhtiöön kulkeutui kiinnostava yhtye Jyväskylästä. Sen musiikki oli raskasta tykitystä mutta

Hynynen kotimaiset juuri nyt

- ▶ Backsliders
- ▶ Peer Günt
- ▶ Radiopuhelimet

sanat suomenkielisiä. Tätä oli odotettu! Yhtyettä, joka osaisi yhdistää heavyn ja suomenkieliset sanat – niin – uskottavasti.

Timo Rautiainen & Trio Niskalaukaus osasi, ja *Rajaportti*-levy myytiin vuonna 2002 lähes 55 000 kappaletta. Se on paljon aikana, jolloin 15 000 kappaletta kultalevyäkin on syytä juhliä kunnolla.

Niskalaukauksen kannoilla tuli toinenkin suuri suomenkielinen, rähisevä Kotiteollisuus Lappenrannasta. Ja toisin kuin Niskalaukaus, se on vielä hengissä.

Jouni Hynynen laulaa auton cd-soittimessa möreällä äänellä.

Tule sisään helvettiin, astu rohkeasti peremmälle. On pöydät täynnä mutta isäntä järjettää tilaa lisää.

Ajomatkalla on aikaa kerrata Kotiteollisuuden historiaa. Se on yllättävän pitkä, sillä tässä kuunnellaan jo yhtyeen seitsemättä levyä.

On kauppakeskuksia silmäkantamattomiin, ja tv-sarjatkin on valmiiksi nautettu. Ei tarvitse ajatella, ja niin on paraskin...

Koulukaverit Jouni Hynynen, **Janne Honigisto** ja **Jari Sinkkonen** perustivat bändin Hullu Ukko ja Kotiteollisuus vuonna 1993. He olivat soittaneet yhdessä jo muutaman vuoden, mutta nimi keksittiin vasta tuolloin. Kuulemma vahvassa humalassa.

Megamania-levy-yhtiö kiinnostui yhtyeestä ja tarjosi sopimusta. Tehtiin levy ja toinenkin, mutta bändi ei ollut tyytyväinen. *Kuulohavainnot*-levyn nauhoituksissa Hynynen oli niin pahantuulinen, että kulki pelkissä pitkissä kalsareissa MTV3:n studiolla.

Keväällä 1997 bändi lyhensi nimensä ja typisti kokoonpanoan. Siihen saakka yhtyeessä oli soittanut neljä tai viisi miestä, nyt Kotiteollisuudesta tuli trio. Se osoittautui hyväksi ratkaisuksi. Musiikki kulki raskaampaan suuntaan, ja levyt alkoivat myydä. Vuonna 2003 ilmestynyt *Helvetistä itään* kipusi ilmestymisviikollaan listaykköseksi, sai Emma-patsaan vuoden parhaana metallilevynä ja sinnitteli 40 myydyimmän jou-

■ Kotiteollisuus-yhtyeen Jouni Hynynen, 36, lapsuuden maisemissaan Lappenrannan linnoituksella.

■ **Lordi keikan jälkeen hämeenlinalaisen ravintolan takahuoneessa. Basisti Ox (vas.), kitaristi Amen, laulaja Mr. Lordi, rumpali Kita ja kosketinsoittaja Awa.**

kossa vuoden. Nyt sitä on myyty yhteensä 37 000 kappaletta.

Puoli vuotta sitten yhtye julkaisi dvd:n, joka myi kultaa. Dvd sisältää videoita, keikkoja, dokumenttinauhaa vuosien varrelta – ja yletöntä viinanjuontia. Siitäkin Kotiteollisuus on kuuluisa. Aina ei ole selvitty edes haastatteluja varten, jos on yritettykään. Taannoisessa *Rumba*-lehden haastattelussa Hynynen sammui.

Mitähän tästä tulee?

Hynynen tulee vastaan lappeenranta-laisen hotellin baarissa. Parta laskeutuu rinnuksille, tukka melkein vyötärölle.

»Miuta on sanottu Luomu-Lordiksi», hän heittää.

Ketjuhotellin pastellisävyinen aulabaari ei näytä Hynynen paikalta, mutta täällä hän halusi tavata.

»Voi jutella rauhassa», hän sanoo ja istuu pöytään. Kädessä on tuoppi keskioilutta.

»Tänne ajaessani mie mietin, että sit se puhuu kuitenkin heavysta. Että sanonko heti tyyli, että me ei olla mitään heavy.»

Tässä sitä taas ollaan. Kotiteollisuuden musiikki on raskasta, suoraviivaista ja aggressiivista. Hynynen laulaa ihmisen

turhamaisuudesta, jumalattomasta maailmasta, tuhosta ja kuolemasta. Miten niin se ei ole heavy?

Hynynen vetoaa omaan taustaansa. Hän ei nuorena kuunnellut heavya vaan punkia: Kaaosta, Terveitä käsiä, Eppu Normaalia, Sielun Veljiä. No myöhemmin ehkä vähän Iron Maidenia.

»Kai me sitten siinä jossain heavygenren liepeillä pyöritään», hän muotoilee.

Pohdinta keskeytyy, kun pöydän päähän astelee kolmekymppinen, parrakas mies.

»Anteeks pien hetki», mies sanoo. »Saa-ko lyödä kättä helevetin hyvän heavymiehen kanssa?»

»No niin», Hynynen lausahaa ja ojentaa miehelle kätensä.

Lordin kotimaiset juuri nyt

- ▶ Peer Günt
- ▶ Iron Cross
- ▶ Kilpi

tain reaktioita. Se 1990-luvun alun rockmeinin oli ollut niin piinaavaa. Rokkarit oli helvetin cooleja, kukaan ei ollut oma itsensä.»

»Otettiin rankka pesäero muihin ja ajateltiin, että lopetetaan sit jossain vaiheessa. Mut nythän se on karannut ihan lapsesta.»

Kohelluksesta on tainnut tulla jo bändin tavaramerkki – vaikka jäsenet lähestyvät keski-ikää. Hynynenkin on omakotitalossa asuva perheenissä.

»Nyt myö yritetään päästä siitä maineesta eroon, mut en mie tiiä, onnistuuks se ikänä. Jos ne kaks kävis tähän istuun, niin heti alkais kainalopierut. Siks mie tulinkin yksin», hän tunnustaa.

Fani palaa pöydän päähän kahden ison tuopin kanssa. »Ottaako herra heavytähti pienen lahjuksen vastaan?» hän kysyy nöyrästi.

»Mie en oikeen pysty juomaan, oon autolla. Kiitos vaan», Hynynen vastaa ja jotenkin ärsyyntyy omasta ystävällisyydestään. Suosio on kuulemma tehnyt hänelle hallaa.

»Sellainen vahva tyly asenne on hävinny ja tilalle on tullut pahimmillaan miellyttävyyttä. Ei olis tarpeellista olla kaikille kiva.»

Tuoppi on tyhjä, eikä herra heavytähti ota nyt enempää. Hän aikoo mennä aamulla kuntosalille. Peruskuntokausi.

Viimein ollaan hirviön ovella. Suomen erikoisimman euroviisuedustajan.

Pitkä ja kapea käytävä johtaa hämeenlinnalaisen ravintolan takahuoneeseen, mutta Lordia ei vielä näy. Hän on vasta tekeillä.

Tommi Putaansuu, 32, istuu pöydän ääressä ja sivelee kumiseen naamioon ruskeaa maalia. Pöytä on täynnä purkkeja, valkoiseen pöytävalaisimeen on tussilla kirjoitettu *Lordin lamppu*.

Kello on puoli yhdeksän, ja Putaansuu vetelee vasta pohjamaalia.

»Aikataulu menee ihan vituiks tänään joka tapauksessa», hän tuhahtaa.

Yhtyeen muut jäsenet tekevät soundcheckiä lavalla. He selviävät pukeutumisesta nopeammin kuin Mr. Lordi, sillä heillä on valmiit päähineet. Lordi rakentaa naa- ▶

Mies kiittää syvästi ja lähtee. Hynynen on hieman vaivaantunut huomiosta.

»Ajattelin, että tässä baarissa ei tapahtuisi tätä, mutta näköjään tapahtuu.»

Yleisö on puhunut. Heavy mies mikä heavy mies.

Kotiteollisuus valmistele nyt levyä syksyksi ja tekee hiljakseen keikkoja. Toukokuun 20. päiväksi yhtyeelle on varattu Kiiteen jäähalli. Sinne mahtuu vajaat 4 000 ihmistä.

Hynynen muistaa selvästi hetken, jolloin Kotiteollisuudesta tuli massayleisön yhtye. Helvetistä itään -levy oli juuri ilmestynyt.

»Myö istuttiin keikkabussissa Tavastian edessä ja katsottiin, kun kesämiestä valuisi sisään purjehduskengät jalassa ja farkun-

vyötärö korkealla. Ajateltiin, että nyt on jumalauta ylitetty jotain genererajoja.»

Siihen saakka keikoilla oli näkynyt parikymppisiä kaljuja miehiä, aggressiivisia nyrkinheiluttajia. »Ja sitten niitä Tuonelan tienviittoja, mustatukkatyttöjä salin laidalla.»

Suosio hämmensi, sillä Kotiteollisuus oli mielellään ollut pienempi yhtye kuin Trio Niskalaukaus. Niin Hynynen ainakin väittää.

»Ajateltiin, että meissä on enemmän rähinää, ei olla niin salonkikelpoisia.»

Hynynen haukkui keikoilla yleisöään ja sylki päälle. Remelsi hotelleissa ja haastatteluisissa. Tahallaan, kuulemma.

»Myö oli päätetty, että tehdään itsestämme ihan hölmöjä, että se herättäis edes juo-

» Nykymetalliin nähden Lordi on yksinäinen susi», Tomi Putaansuu sanoo.

mansa joka kerta uudestaan meikkien ja kumimaskin avulla. Yksi maski kestää korkeintaan kaksi keikkaa.

»Tämän valoin viime yönä», Putaansuu sanoo. »Yöunet tuppaavat välillä jäämään vähiin.»

Lordi on viimeisellä keikallaan ennen Ateenaa.

»Euroviisut on meille helppo homma. Mennään heittämään muutama kolmen minuutin keikka», Putaansuu kuittaa.

Hän on edelleen sitä mieltä, että bändi teki oikein lähtiessään viisukarsintoihin. Kun kutsu Ylestä viime kesänä tuli, yhtyeessä oli »kahdenlaista ilmaa».

»Päädyttiin siihen, että otetaan ilmainen tv-aika pois kuleksimasta. Meiltä oli just kolmas levy tulossa», Putaansuu sanoo.

»Mutta saatananpalvontasytyökset on viittaneet, ihan älyttömästi.»

Muun muassa ortodoksinen isä **Mitro** on julkisuudessa tuominnut Lordi-yhtyeen ja saanut vastakaikua yleisönosastoilla.

»Mie en ymmärrä, miten ihmiset eivät erota teatteria todellisuudesta! Ne katsovat kuvaa lehdestä, että on se saatananpalvoja, kun se näyttää siltä. Sillä on sarvetkin päässä. No sillä perusteella lehmäkin on saatanasta!» Putaansuu hiiltty.

»Jos meidän sanoituksia syyttää, pitää olla tosi huono englannin taito. Miehän laulan, että *devil is a loser!* Tämänkin oon sanonut monta kertaa, mutta kun kukaan ei kuuntele!»

Putaansuu hörppää cokista ja yrittää rauhoittua. »Kato nyt, heti alko otsasuoni pulloittaa.»

Hän lähtee etsimään tupakkapaikkaa. Takahuoneessa ei saa polttaa, eikä ravintolasaliin voi mennä, sillä yleisö ei saa nähdä puolivalmista hirviötä. Putaansuu on jo liimannut maskin naamaansa ja vaihtanut silmälasit verenpunaisiin piilolaseihin.

»Lordin keikka on teatraalinen rockshow, jossa on elementtejä kauhuelokuvasta», Putaansuu analysoi lavan takana ja syyttää tupakan.

»Se on viihdettä, mutta huumoria se ei ole.»

Siitä hän on tarkka: Lordi ei ole vitsi. Ei

KISS-yhtyeekään ollut vitsi, vaikka se esiintyi maskit päällä.

»Nykymetalliin nähden Lordi on yksinäinen susi. Lordi edustaa ensimmäisen aallon heavybändejä», Putaansuu sanoo ylpäesti ja vetää vielä toisen tupakan.

»Jos tykkää melodisesta perseellepotkimisrockista ja kauhuelokuvista, tykkää todennäköisesti meistä. Ja onhan meillä ihan 5-vuotiastakin fania. Me näytetään hahmoilta, joita löytyy niiden lelulaatikosta.»

Kolme tuntia myöhemmin Tomi Putaansuu on kadonnut ja tilalle on tullut Lordi.

Keskimittainen, nahka-asuun pukeutunut pitkätukkainen mies on muuttunut yli kaksimetriseksi hirviöksi, jonka lihanpu-naista naamaa puhkovat syvät onkalot.

Hänen kanssaan lavalle nousee neljä muuta hirviötä: kitaristi Amen, rumpali Kita, basisti Ox ja kosketinsoittaja Awa. Hän on nainen.

Ravintolan sali on pimennetty, yleisö pakkautuu lavan eteen. Nuoremmat haluavat nähdä läheltä, vanhemmat etäämpää. Heitäkin on yllättävän paljon.

Lavalta nousee savua, ja kellot soivat kumeasti.

Hard Rock Hallelujah! **SK**

